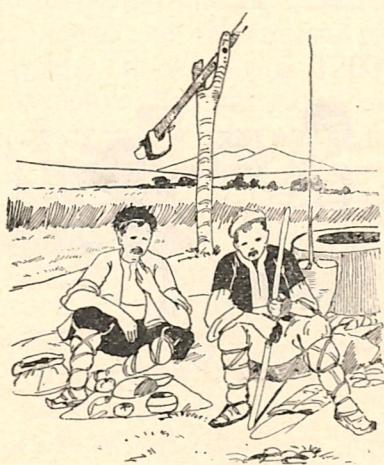

пакъ я прехвърли презъ рамото си. — Да ми е леко. А у дома ядene колкото щешъ.

— На мене пъкъ така е по-леко.

Насрѣдъ пѫть седнаха да си починатъ. Чичо Стойо наведе кобилицата на кладенеца, изтегли вода и заизважда отъ торбата какво не: и пиперки, и домати, и гаванка съ сирене, и два сомуния хлѣбъ. Дрѣнката пъкъ захапа единъ коматъ, като следъ всѣ-
ки залъкъ се навеждаше надъ кофата за глѣтка вода.

Когато потеглиха отново на пѫТЬ, отъ торбата на чичо Стоя като че не бѣ-
ше изваждано нищо, а торбата на Дрѣнката залепна като крѣпка на гърба му.

Бѣше вече пладне и слънцето страшно препи-
чаше. Отначало и двамата съселяни вървѣха изедно, но следъ частъ Дрѣнката почна нѣщо да пъшка и да изостава. Най-сетне той се спрѣ подъ една круша и едва изѣфли:

— Стойо, ако искашъ, почакай ме; ако не, вѣрви си по пѫть. Мене нѣщо ми тежи на сърдцето.

Чичо Стойо се върна и рече: — Тежи ти торбата...

— Торбата ли? Дрѣнката я завѣртѣ за прѣщо-
вилото изъ въздуха. Праздна е.

— Защото е праздна...

Безъ да продума, чичо Стойо разтвори своята торба предъ Дрѣнката и го покани.

— Хапни си, хапни, не се срамувай, ние сме свои.

Дрѣнката се нахрани и рипна. — Хайде Стойо, че пѫть ни чака, а градътъ е още далече.

Стойо поприбѣрза и едва насмогна подиръ дѣл-
гитѣ му мутовили. Когато се изравни съ него, запита:

— Е, какъ е?

— Право каза ти: празната торба по-тежи отъ
пѣлната.

С. Чилингировъ